

Her kjendte Toners Fald,
Som klinger blidt fra Lien hist,
Smaaagutten plyndrer vist
Den gamle Syljufald:
Sing lung lung lung! lung lung!
Ja lysteligt det er i Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::
Paa friske grønne Eng
Staar Blommer røde, gule, blaa
Dg reder Afer smaa
En yndig Brudeseeng.
Jo jo jo jo! jo jo!
Ja lysteligt det er i Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::
Saa blaa som Himlens Hvalv
Fra Hyttens Dør, saa skjelmst paaklem,
To Dine titte frem
Dg leer som Freya selv.
Ha ha ha ha! ha ha!
Ja, friske, fagre Jenter bor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::
Dg faar vi end et Skuur —
Lidt Regn gjør Bondens Ager godt,
Vi skyed aldrig Vaadt,
Det er mod vor Natur.
Heiop heiop! ha ha!
Ja lysteligt det er i Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::
Naar hjem til Dont og By
Vi vende maa fra Landets Lyst
Med „Glemmigei“ ved Bryst,
Vi synge høit mod Sky:
Trala la la la la!
Ja, længe blomstrer gamle Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

D Ægtestand! o kjære Ægtestand, faldera,
Man tror det er saa rart at være Mand, faldera,
Spørg blot Enhver, som dette har prøbert, faldera,
Jeg mener han er bleven slemt barbert, faldera.

De første fire Uger kyskes bort, faldera,
Saa slutter Konen kjærligen Afford, faldera.
Hør Ja'r, jeg dine Buxer bære maa, faldera,
Smukt Manden under Toffelen maa staa, faldera.

Ja Manden han maa føie sig i Alt, faldera,
Hvad enten det er rigtigt eller galt, faldera,
Mens Konen siger Ja'er jeg elsker dig, faldera,
Han mærker ei, at han er Hannerei, faldera.

Nu tar hun paa Koncert og Assemble, faldera,
I Selskaber og paa Komedie, faldera,
Ja Manden tror han eier Hjertet heelt, faldera,
Saa er det mellem to, tre, fire deelt, faldera.

I Huset skaffer hun nu et Klaveer, faldera,
Hun siger da til Manden mens hun leer, faldera.
Imorgen vil her komme en Baron, faldera,
Som gratis giver mig Information, faldera.

Ja Manden synes nok det er saa rart, faldera,
Han mærker ei, at Trostaben tar Fart, faldera,
Ei at en Stedfortræder han sig fik, faldera,
Som daglig paa hans Ære sætter Klif, faldera.

En Dag faar Fruen sig en lille Søn, faldera,
Dg Manden kysser Konen da til Æon, faldera,
Men endelig han til sin store Stræk, faldera,
Seer Drengbarnet har Baronens Træk, faldera,

Han varsomt bære maa sin Jalusi, faldera,
Mens Konen lønner ham med Drilleri, faldera,
Hvad steer, naar de ei længer kan forli'es, faldera,
Ja Manden faar da da naturligviis, faldera.

En Vane er jo nok en halv Natur, faldera,
Dg Folk lær' først i Egtestandens Buur, faldera,
At kjende gratis Amors Trætter, faldera,
Dg lever mellem Fred og Kjævleri, faldera.

O Egtestand, o fjære Egtestand, faldera,
Ja man tror det er saa rart at kaldes Mand, faldera,
Jeg derfor her en Skildring har levert, faldera,
Der viser, hvordan Manden bli'r firert, faldera.

Fra dit blaa Die straalere Kjærligheden,
Dg mit Hjertes Slag er Trofastheden;
:: Af, blot du vidste! hvor høit jeg elsker dig!
Foruden dig kan jeg ei lykkelig bli. ::

Aldrig, aldrig kan jeg dig forglemme!
Om min Elskov vil jeg dig fortælle:
:: Med knuset Hjerter, i Død og Smerte,
Skal jeg dog evig tro omsvæve dig. ::

Paa din Gravhøi sidder jeg og tænker:
Elstede! en Plads du her mig skjænker;
:: Det Baand, som bristed her paa Jorderig,
I Graven dog skal evig knyttet bli. ::